

Marno János

HOL A NEVETÉSEM

Ágyamban várom a reggelit
otthon, a régi holmik között,
hangokat azonban még nem vagy
nemigen hallok. Gyengélkedem
hetek, talán hónapok óta,
éveket csak azért nem mondok,
mert szavam nevetésbe fülne.
Harsogna, nyirkos darabokra
hullva, a kezemről nem szólva,
mely a régi hajamba túrva
siklana félre, föl a falra,
hogy ott szánkázzon perceken át,
egy kéz a falon, mely a télen
talajvízzel szívta meg magát.

DÉL

Elvarasodnak a lobogó
szálak, és meg-megszalad a lánca
a lélegzetakasztó pedál-
taposásban - '64 nyarán,
a déli órákban. Nadrágod
egy fekete alsó, herédet
nyomorítja a varrásával.
Lepkét ereget az énekszó.
Teherautó vág be elébed,
emléke árokba sodorna;
nyugatra a dombok zenélnek,
keletről, ahogy a seb éget,
majd kialvóban a tó felett -
állna hajad a szürke égnek.

AZ EMBER

„sárkányfogvetemény”
(Vörösmarty)

Éjszaka tűz ütött ki a száj-
padlásomon, a tépőfogak
mögött, oda marta be magát,
falánk hulló gyanánt, az álom,
elrugaskodva a valóságtól,
s felcsavarva farkát a nyelvem
tövére, hogy ne hagyjon nyelnem
se, ha nyálam túlgyülemle,
köpjem ki, vagy engedjem csapra
verni szám sarkán, idiótán,
ahogy tettette velem anyám
mellén annak idején a nyár,
szemembe tűzve, ott az ablak
mellett, egy megalvadt délután.

JOHN DONNE-NAK

Meddig emelheti még Nácisz
az apró megrázkódtatások
számát, hogy feltarthassa azt az
egyed, amit ember nem élhet
a földön túl. Hány lúdra gondol
hát éppen, mikor elébe vág
a gyerekkorából egy gúnár,
és lángot köpdösve sziszeg a
képebe: „Meghalsz, disznó!”? És
nem azt lihegi, hogy „Megdöglesz!”.
Mert méltósággal szól a szárnyas,
mint egy költő a századokból,
hívén ebben s a túlvilágban,
s óljában tartva a halált jól.